

sker bliver det 10 Øre pro persona, som lagt til 3,40 Kr., giver de 3,50 Kr. Jeg gør Rede for dette, for at ærede Medlemmer skal kunne forstaa, at det ikke er et Tal, der tilfældigt er grebet ud af Luften, men et Tal, der fremgaar som Resultat af Overvejelse.

Jeg kan endvidere ganske billige, at vi har taget ud af § 8 Bestemmelsen om, at Margarineprisen, hvis det bliver fornødent, kan holdes nede paa den nuværende Højde uden anden Foranstaltning end Finansudvalgenes Billigelse. Skulde det blive nødvendigt at gaa til denne Foranstaltning, vil det altsaa kun kunne ske derved, at den højtærede Minister fremsætter Forslag derom.

At § 8 a efter Lov af 13. Juli 1918 ikke længere gælder, medens de øvrige Bestemmelser i denne Lovs §§ 3—16 vedvarende har Gyldighed, har den højtærede Minister gjort Rede for. Den højtærede Minister gav det Tilsagn her i Salen ved anden Behandling, at saadanne Kommuner, hvis kommunale Funktionærers Løn hviler paa et nyt Lønregulativ, ikke kan tage det fornødne Beløb dertil ved Tillægsskat i Henhold til Dyrtidsloven, medens Ministeren her intet udtalte om, hvorledes Forholdet vilde være for saadanne Kommuner, der ikke havde indført nye Lønregulativer for deres Funktionærer, men klarede sig med de gamle plus Dyrtidstillæg. Nu er Sagen bragt paa det rene, idet ogsaa disse Dyrtidstillæg, der forlængst har faaet en permanent Karakter, maa afholdes ved de Beløb, der kan udskrives efter de almindelige kommunale Skatte-regler.

Jeg ønsker at understrege den Tilføjeelse, der er sket i sidste Stykke af det nuværende Forslags § 6, næstsidste Stykke, i den forelagte Dyrtidslovs § 1, hvor der er Tale om, at Kommunerne skal erhverve ikke blot Indenrigsministerens Billigelse, men ogsaa Finansudvalgenes til at foretage Dyrtidsforanstaltninger udover dem, der kan foretages for Beløbene 2 Kr. 40 Øre og 1 Kr. 20 Øre pr. Indbygger, hvortil Staten yder i Refusion, henholdsvis $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$. Jeg ønsker at sige, at naar der er blevet indsat denne Bestemmelse om Finansudvalgenes Billigelse, er dette ikke Udtryk for, at man fra Rigsdagens Side har ønsket at gøre noget Indgreb i det kommunale Selvstyre. Ærede Medlemmer vil erindre, at den højtærede Minister i Dyrtidsloven havde foreslaaet, at Kommunerne skulde have Beføjelse til at udskrive et hvilket som helst Beløb til øgede

Dyrtidsforanstaltninger, som man maatte kunne blive enig med den højtærede Indenrigsminister om. Det var i det høje Folketing fra Mindretallets Side foreslaaet ændret derhen, at de dog ikke skulde kunne anvende paa denne Maade udover 1 Kr. pr. Indbygger. Der blev fra mange Medlemmers Side i Fællesudvalget udtalt Ønske om, at man vilde blive staaende derved, men den højtærede Minister var paa dette Omraade ikke til at faa i Tale, idet han hævdede med megen Styrke, saaledes som han ogsaa har gjort det gentagne Gange her i Salen, at det var ganske fornødent for visse Kommuner at kunne gaa ud over en saadan fastsat Grænse. Han hævdede tillige, at en fast Grænse var en Umulighed under Hensyn til de højst forskellige Forhold, der vilde kunne foreligge i de Kommuner, der fik Brug for Beløbene til saadanne øgede Dyrtidsforanstaltninger. Til Løsning af dette Dilemma fremkom fra Indenrigsministerens Side det Forslag, der nu her fremtræder med Fællesudvalgets Billigelse som et nyt sidste Punktum i næstsidste Stykke af § 6. Jeg deler ganske den Betragtning, der kom frem fra Indenrigsministerens Side til Redegørelse for Forslaget, og som ogsaa har fundet Tilslutning i Fællesudvalget, at det herefter maa forventes, at Opfattelsen af Betimegheden af en Kommunalbestyrelses Ønske med Hensyn til saadanne øgede Dyrtidsforanstaltninger vil falde forskelligt ud, efter som dette Ønske maatte fremføres som Udtryk for en enstemmig Beslutning i Kommunalbestyrelsen, eller det fremføres som Udtryk for en Flertalsopfattelse, medens et Mindretal havde den modsatte Opfattelse, altsaa ikke mente, at man skulde gaa til saadanne Foranstaltninger. Jeg skulde tro, at denne Bestemmelse vilde have den Virkning, som jeg ogsaa finder vilde være meget ønskelig, at der fra Kommunalbestyrelsernes Side ikke vil fremkomme Ønske om saadanne øgede Dyrtidsforanstaltninger paa Kommunens egen Bekostning, medmindre der er fuld Enighed i Kommunalbestyrelsen om, at de er nødvendige.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale at stemme for den Overenskomst indenfor Fællesudvalget, som det foreliggende Forslag er Udtryk for, idet jeg kun yderligere skal udtale, at det fra et Flertals Side i dette Ting og fra et Mindretals Side i Folketinget har været ønsket, at man kunde være kommet til en Dyrtidslovgivning for den nærmest kommende Tid, som ikke lagde saa store Udgifter, som